

rikkamad, võigemad ja tagemad peeti
oma omne koftamds, aga kellelgi ei
roostpinud kuningas oma armuost jõe
tera kohtukanoft koasa annidat.

Kõrt tulnud kua'aks pööjapoolt kuningas
poeg linneida kofsoja. Kuli jõe tallas
hõbedas jaraavale hobestega, jõi kivi ta la

Kuud oli õmmetegi sinna omale ei
kõrral peie kui võja leidnud, kõigipidi
tanuistajid nad ühes tõege voolu
armas lüftja vahul olekut.

Kui aga kuningale jellest luoft kõi
di jai jii hirmus viikofte. Poni linna
kui oma kõige kallima waranduse kuno
raha kambris jaitome lukuja kahesja
peltari tahal kinni ja ajas vira ko
püftaga linnoft väljja.

Nõnnofugast pahanduse jai häbi ei
võinud kuningas poeg omile tufumata
jätta. Parikastatõnnofst häijast ja

kuapis puuri jõeaga ürothinna muu alla,
nõnnast kahel poold puuri mõistakius
järele jai kofte ta muulla linna piiale
kui ja leupis.

Nõnnas juanud jii kuulus linn kõi
oma elaniku dega muu alla matetud
koft enam keeki tagasi piiale muu ei
juat, äägi linnul olla jii igal jäänis
päeva, vät oma turu atega võlmalist.
Jõulistast jargomst lugu.

Kõdõlõd noores inimel maal jäänis
kul. Kestküäl nännud aas kapijst omis
kift kõi kas tule. Tule järele silnud muu.
elma puured raha kannikud meo
hallid mekiaps kõrgidega kimmast je
ganud. Matukene muu tulest eemal
iõtus puur torõda teolipial aas ingo
jagune tudrin, ja laalis.

Kui muu piiald inimelst eim ofst kama
tulestõlõd tõbunud, laskisid igemale kua